

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dvx Spiritvalis

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.Xiii.

Cap. V. Varios esse modos orandi, & agendi cum Deo: omnes fundari in memoria diuinæ præsentia: admirandum esse huius memoriæ efficacitatem, ad bonum orationis euentum, progressumq[ue] in tribus vijs, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48784](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48784)

CAPVT V.

VARIOS ESSE MODOS O-
randi & agendi cum Deo: omnes fun-
dari in memoria diuina presentia: ad-
mirandam esse huius memoria effica-
citatē, ad bonum orationis euen-
tum, progressumq; in tribus
vijs, Purgatiua, Illumi-
natiua, & Vni-
tina.

QVAMVIS noster Spiritus,
per sex gradus in primo ca-
pite indicatos, ad perfectam
orationem ascendat: in sin-
gulis tamē est peculiaris a-
liquis modus cū Deo agen-
di, ex quibus varij proueniunt modi habendi
orationem: excelsum enim hoc donum, & a
Spiritus orandi, est vnicus & multiplex. Vnus a Sap. 7.22
in substantia, & multiplex in modo. Omnes
autem fundantur in aliqua memoria præsenti-
æ Dei, cum quo est nobis loquendum & a-
gendum: nullus siquidem loquitur cum eo,
quem existimat absentem, aut non intelligere.
In hanc igitur diuinam præsentiā varias ob-
causas ingredi possumus.

PRIMUM, vt videamus & cognoscamus
Deum; eiusque magnalia, & perfectiones, sicut

UX SPIRITUS
DE PONTE

qui accedunt ad palatium Regis, quem nunquam viderunt, ut eum videant; & experiantur, quæ de illo dici audiuerunt. Et quoniam infinita sunt, quæ fides nos docet de Deo & eius operibus, quotidie licet intrare ad noua semper in eo cognoscenda, aut in iam cognitis, nos magis confirmandos. Et hinc proueniunt varij modi orationis, per discursus videlicet, & meditationes circa diuina mysteria quæ remittimus ad sequentem tractatum; ob causam in præfatione nostra insinuatam.

2. **SECUNDVS** finis ingrediendi ad conspectum Dei est, ad fatendum & protestandum subiectionem, & promptitudinem obedientiæ, quam debet creatura suo creatori, tanquam supremo Monarchæ: sicut qui interdum accedunt ad manum sui Principis osculandam; & seipsos de nouo offerunt ad eius seruitium. Et hinc duo proueniunt orandi modi. Alter per viam & modum orationis; Alter per modum oblationis cum actibus substantialis deuotionis.

3. **TERTIVS** finis est, ad laudandum & glorificandum Deum, ob tot magnalia quæ in se continet; & ob gratias ac beneficia, quæ nobis confert: ex quo etiam procedunt duo alij modi orationis valdè excellentes: Alter per viam & modum laudis & exultationis de Deo. Alter quæ viam gratitudinis; aut gratiarum actionis.

4. **QUARTVS** finis est, ad nostras omnes necessitates illi proponendas; earumque remedium petendum: in quo etiam varij includuntur

tur modi orandi, pro varietate modorum petendi.

5.

DENIQUE possumus ad diuinum conspectum accedere, vt eius felicissima visione fruamur, doctrinam audiamus, ipsique assistamus in terra, sicut Angeli assistunt in cœlo; & vt in amoris vnitione cum eius bonitate conquiescamus, sicut lapis in suo cœtro. Et hinc oriuntur modi orandi ipsius contemplationis proprii, de quibus in tertio tractatu erit sermo, in hoc autem dicemus de reliquis, qui sunt omnibus communes, faciles, & mirum in modum vtilis, atque excellentes; qui etiam inter se magnam habent connexionem, & ferè semper inueniuntur permixti; quamuis interdum aliquis eorum eminent, interdum verò alius maiori feruore eluceat: & primi, sint veluti gradus ad posteriores. Quam ob causam declarabimus quidquid est cuiusuis proprium, & materiam copiosam indicabimus, quam habet quisque ad loquendum & agendum cum Deo D. N. & sic plures horæ expendi possunt, antequam desit quid dicatur; aut negotia, quæ tractentur, in qua re dexteritate opus est. Nā vt in hoc seculo multi sunt homines, qui non sciunt, diutius conuersationem aliquam protrahere, nisi alij materiā offerant, ad eam producendam; imò & tunc interdum se inueniunt valdè impeditos & aridos, alij verò sunt in hac magis exercitati, sciuntque suis sermonibus alios absque tædio continere. Ita proportione quadam solet in

oratio-

UX SPIRITUS
DE PONTE

oratione euenire: in qua multi sunt aded steriles, vt statim atque verbum vnum, quod precogitauerat, Deo dixerunt, aut precationem vnā Dominicam; nihil sciunt aliud quod dicant, & ibi subsistunt; non vltius progredientes, nisi Deus ipse occasionem afferat deuotionis alicuius sensibilis, cūm recenti alicuius mysterij sensu, quo progrediantur in oratione: quod quia rarius euenit, hærent ibi otiosi. Ne autem hoc detrimentum eueniat, expedit nosse spatiosum campum, copiosam q̄; materiam, quam aperiemus in varijs orandi modis: quos iam insinuauimus, incipientes semper à memoria diuinæ præsentia, qui primus gradus est ad omne genus orationis, in qua impetrari etiam solet gradus vltimus perfectæ contemplationis. Et quoniam eius sphaera est, sicut ipsemet Deus, immensa, non adstringitur ad solam orationem; sed extenditur ad omnia vitæ actiua opera, & cætera Christiana perfectionis exercitia, ad quā est dulce quoddam compendium. Et quantum communiter dici solet, non esse compedium sine dispendio aut labore, hoc est aded amœnum, vt reddat suauē, quod ex seipso graue fuisset & molestum: quod expertus fuerat Dauid, cū dixit:

b Psal. 76. 4.
*brenuit consolari anima mea; memor fuit Dei
 & delectatus & exercitatus sū. & defecit Spiritus meus:* verbis illis insinuans, memoriam Dei omnē ab eo tristitiam repulisse, & repluisse lætitia: qua aded permotus est ad varias virtutes, tanto spiritus feruore exercendas, vt
 hali-

ha lituseum deficeret. Per hoc compendium
 deduxit Deus intimum suum amicum Abra-
 hamum, dicens illi: *c ambula coram me, & e* c Gen. 17. 1
sto perfectus: quasi diceret: si in mea presentia
 ambulaueris, tuasque actiones ita feceris, sicut
 qui in conspectu meæ diuinitatis existit, eris
 in omnibus illis perfectus. Horū omnium cau-
 sam & rationem mirificè tetigit Salomon, cū
 dixit: *d In omnibus vijs tuis cogita illum, & i* d Prou. 3. 6
ipse diriget gressus tuos. In quibus verbis con-
 tinetur quoddam genus pacti, & conuentio-
 nis inter Deum & hominem: qua, si homo se
 obstringit, vt contendat & conetur, Deū ha-
 bere in omnibus suis vijs presentem, Deus
 quoq; recipit in se, illum dirigere in omnibus
 eius gressibus; vt neque ab itinere aberret, nec
 curuè aut cum defatigatione circumeundo
 pergat; sed recta breuique via, ad tui itinere is
 finem perueniat, qui est ipsemet Deus. Et, vt
 omnes ad præclarum hoc exercitium afficiā-
 tur, declarabimus hoc discutientes per tres il-
 las vias perfectionis, quas vocamus Purgatiuā
 Illuminatiuā, & Vnitinā; & per gressus, quibus
 in eis ambulatur: quales sunt actiones, quibus
 vitorū mortificationem, virtutum splendo-
 rem, & amoris cum Deo vnionem obtinemus.
 in quibus si fideliter præstemus quæ ad nos
 pertinent, in prædicto pacto; **DEVS** pro-
 culdubio partes suas in eodem pacto serua-
 bit: sicut ipse dixit sanctæ Catharinæ Se-
 nensi: *Esto memor mei, & ego ero tui; stu-
 de tuas actiones præstare, cogitans quod te
 aspicio*

UX SPIRITUS
 DE PONTE

Cant. 7. 11.

aspicio; & ego operam dabo, vt illæ dirigantur in tuum commodum quod experta sponsa dicebat. *c. Ego dilecto meo; & ad me conuersio eius.* Ego intendo in meum dilectum, & ipse in me; ego studeo progredi in eius præsentia, vt illi placeam; & ipse attendit, vt vias meas dirigat, quibus etiam illi placeam.

§. 1. *Memoriam Dei conferre ad fugienda peccata; & tentationes vincendas.*

INCIPIENDO à gressibus viæ purgatiuæ, quibus orationis impedimenta remouentur, certū est, si illis in præsentia dei ambulemus, ipsum eos ita directurū, vt fiāt cum excellenti puritate.

EIUS enim præsentia memoria, potenter omninò retinet ac frenat, ne carnis nostræ propensiones sequamur; efficitque vt peccatum non secus atque Basiliscum fugiamus. Quis enim peccare auderet, si aduerteret Deū esse præsentem, ipsumque aspicere? Quis adeo temerarius est latro, vt furari audeat: si attendit se à iudice videri, qui possit è vestigio ipsum capere, & supplicio afficere? Quomodo ergo coram Deo meo peccare audebo, qui meus est iudex, & potest poena me afficere temporali, & æterna. Et ideo sanctus Thomas dixit: *Si Dominum præsentem, & omnia videntem, ac iudicantem semper cogitarem aut vixissem aut nunquam peccarem.* Quasi diceret, vix

Opusc. 78.

hæc

hæc duo se compatiuntur: attendere, quod respiciat nos Deus iudex noster supremus, & peccare in eius præsentia. Quod si peccamus, id fit quia huius obliuiscimur, & ipso opere protestamur hanc obliuionem & deceptionem dicentes, cum magnis illis peccatoribus: *c Non videt Dominus nos, dereliquit Dominus terram.* in quæ verba ait sanctus Hieronymus: si cum tentamur, cogitaremus Deum nos aspicere, esseque præsentem, nunquam, quod illi displiceret, faceremus. Quamobrem pius ille senex Tobias, cum filium, qui iuuenis adhuc erat, institueret præ omnibus alijs hanc præsentia Dei memoriam ei tanquam efficaciam medium ad peccata fugienda, Dei verò præcepta seruanda, commendat; quam instructionem ita ipse connectit: *b Omnibus (inquit) diebus vitæ tuæ in mente habeto Deum; & caue ne aliquando peccato consentias, & prætermittas præcepta Domini Dei nostri.* Id ei significans: si primum impleret, facile reliqua duo seruaturum, ob excellentem efficacitatem, & vim quam ad id habet, sicut apparet in sancta illa Susanna, quæ cum ab impudicis senibus vrgeretur, minantibus mortem, nisi ipsis consentiret; animosè respondit: *c melius est mihi absque opere incidere in manus vestras, quam peccare in conspectu Domini.* quasi diceret. Etsi me homines non videant, scio quod me Deus aspiciat; in cuius præsentia nolo admittere peccatum, etiamsi propterea sit mihi moriendum. Quod si hæc diuinæ præsentia

a Ezec. 8. 12

d Tob. 8. 6.

e Dan. 13. 23

UX SPIRITUS
DE PONTE

sentia memoria, tantum valuit ad culpam impediendam in tantis angustijs, vt necesse esset; aut eam admittere; aut vitam & honorem perdere. Quanto magis impedire poterit ordinaria nostra peccata, quæ alias admittimus, in tantis angustijs non constituti.

2.

HINC fit, vt hæc memoria sit medium efficacissimum, ad vincendas tentationes demonis, mundi & carnis; non solum ob sancti timorem, quem nobis incutit præsentia nostra iudicis, cuius est castigare eos, qui illis consentiunt; sed etiam, quod magnum nobis addat animum, cum videamus adesse nobis omnipotentem Deum, qui ad eas vincendas iuvare nos possit; sitque noster patronus & protector in huiusmodi pugnis. Et propterea David. *d Providebam (inquit) Dominum in conspectu meo semper: quoniam à dextris est mihi, et non commovear*, nec vincar. circa quæ verba ait Calpianus: ille solus vim atque intellectum huius versus efficaciter assequitur, & in præxim deducit, qui intelligit, se cunctis momentis huius vitæ, à Domino in corporis & animæ puritate conferuari: quam ipse conservare non posset, nisi Deus ad dexteram eius assisteret, confortando opera, quæ ab ea manu procedunt, contra furentes impetus, qui à manu hostis illi eueniunt, ad ipsum prosternendam. Sed hoc adiutorio munitus, confidenter cum S. Iob dicet: *e Pone me iuxta te, & cuiusvis manus pugnet contra me.* Nullius e-

d Psal. 15. 8

Coll. 12. c. 5.

e Iob. 17. 3

nini

nim manus adeo erit potens, ad me proijciendum, atque tua est ad me defendendum, & quamuis f Diabolus, tanquam leo rugiens circumeat, quarens me, ut deuoret, non timebo: quoniam g Dominus est in circuitu meo, ut me protegat. Et siquidem potentior & h maior (ut ait sanctus Ioannes) est, qui est in me; hoc est, Deus, quam qui est in mundo hostis videlicet Diabolus, certa erit nostra victoria, cum illius presentia & auxilio.

1. Pet. 5. 8.

3. Psal. 124. 2.

h. 1. Ioa. 4. 4.

3.

DENIQUE, si cupis preparationem tuam ad orationem, esse perfectam, & examen tue conscientie, confessionem peccatorum, eorumque dolorem, vitiorum mortificationem, reliquaque actiones ad perfectam puritatem impetrandam necessarias, in omnibus his fies compos voti, si ea peregeris, tanquam in Dei presentia constitutus. Id enim voluit Deus, cum dixit: *ireduc me in memoriam & k iudicemur simul: narra, si quid habes, ut iustificeris.* Si enim teipsum coram Deo iudices, ita iudicium facies, ut ex gratia eius iustificeris; & si in eius presentia culpam tuam confitearis, tantum concipies dolorem & pudorem, ut statim eam tibi remit-
tat.

i. Isai. 41. 26.

Ex D. Greg.

26. mor. c. 5.

k Iob. 31. 14.

O DEVS æterne, remoue quæso densum illud velum, quod mea peccata, inter me & te constituerunt, ne te videam. Scio

enim

UX SPIRITUS
DE PONTE

Scio enim, si ta aspexero vt debeo, acturum me, vt omnia quod admisit, deleam; & operam daturum, vt nunquam ad eadem reuertar, ne mundissimos tuos oculos offendam, qui vident, ac detestantur.

§. 2. *Eandem Memoriam Dei plurimum conferre ad veras solidasq; virtutes comparandas.*

EADEM præsentia diuinæ memoriæ plurimum iuuat, ad comparandas virtutes viæ illuminatiuæ; virtutes non in specie, vanas & pueriles; sed veras, solidas, vere siue viriles. Bonum enim opus, quod fit in præsentia hominum, potest esse merè vmbra- tile, & cum sola externa forma probitatis quia illi non intuentur corda; sed quod fit in præsentia Dei, vt illi placeat, verum est atque solidum. Ille enim non solum exterius videt in cortice, sed penetrat ad interea; nec illi satisfit sola apparentia, nisi vera sit existentia. Quare idem est *coram Deo ambulare*, & ambulare in veritate absque fictione; in lumine, & non in tenebris: sicut dixit Dauid: *Accedite ad Deum, & illuminamini, & facies vestra non confundentur*. quasi diceret. Constituite vos coram isto sole iustitiæ, & illuminabimini à splendoribus gratiæ eius, & radijs verarum eius virtutum; & quando b *Deus illuminabit abscondita tenebrarum, & mani-*

a Psalm. 33. 6

b 1. Cor. 4. 5

ifesta

festabit *consilia cordium*, vos non erubescetis; eo quod vestra virtus erit interius, qualis exterius apparet; talisque erit intentio occulta, quale est opus publicum: Deus enim dirigit gressus ambulantis in eius presentia; & intentionem, ut recta eum aspiciat, quem presentem habet; nec eam inclinet, aut vertat ad rem aliam creatam. Et hinc est, quod scriptura sacra exhortatur nos, ut c *modestia nostra*, temperantia d *lacitia* & ceteræ virtutes, *innore-*
scant omnibus hominibus, non quod illi sint presentes. sed quoniam *Dominus prope est*. hinc enim provenit illis bonitas, quã habent, iuxta illud Ecclesiasticus: *Ego cognovi, quod erit bonum timentibus Deum, qui verentur faciem eius.* & presentiam. Quia fruuntur vero & solido bono, & impetrabunt veras *virtutes*, quia secum habebunt *earum Dominum*.

c Phil. 4. 5
d Psal. 67. 4

c Eccl. 3. 12

f Psal. 79. 29

2.

g Act. 7. 55

h Mat. 28. 20

PRAETEREA, sicut Imperatoris presentia, milites animat, ad insignia facinora aggredienda. Ita Dei presentia, animum iustis addit, ad excellentia opera patranda: aspectus Christi D. N. ad g *Patris dextram stantis*, magnum adiecit animum protomartyri *Stephano*, ut vitam pro eo daret, qui è cælo ipsum pugnans aspiciebat. Et cum Christus suos Apostolos, ad prædicandum Evangelium misit ad omnes gentes, dixit: *h Ecce ego vobiscum sum usque ad consummationem seculi;* ut eius presentia memoria, sollicitos eos faceret ac sedulos, in tanta expeditione. Et quando

UX SPIRITUS
DE PONTE

i Gen. 28.14.

Iacob suum iter incepit, in quo magnos labores erat toleraturus, apparens illi Deus in mystica scala innixus, ut animum illi adderet, dixit: *i Ego ero custos tuus, quocunque perieris.* Quod tantam admirationem & animum ipsi Iacob attulit, ut euigilans, statim dixeret: *Verè Dominus est in loco isto, & ego nesciebam non est hic aliud, nisi domus Dei & porta cœli.* Et statim surgens tulit lapidem, quem supposuerat capiti suo, & erexit in titulum, & altarium fundens oleum desuper, obtulitque vota sua, qui reuelauerat locum, in quo erat. O si Deus oculos tibi aperiret, ut immensitatem eius agnosceres, qua cœlum implet & terram; nulli relicto loco à sua præsentia vacuo? ubi tu esses, dicere posses: *Verè Deus est in loco isto & ego nesciebam,* aut id non attendebam; sed cum iam id animaduertam, videamque tuam præsentem, non debeo illum hoc in loco offendere, quia *terribilis est locus iste;* potius uolo hic eum adorare, & præstare obsequium, quia verè locus est iste venerabilis: Hic licet orare, quia domus Dei est; hic licet pulsare, quia est porta cœli; hic promam, & offeram vota; & proposita mea: quia ipse aspexit me; Hic magna ei obsequia exhibebo, quia quidem auxilia mihi promittit ad ea præstanda.

3.

H A C uia fide omnes virtutes exacuuntur, nouumque splendorem recipiunt, & Heroicos suos actus, cum magna excellentia

ex

exercendos. Humilitas in Dei praesentia ab-
 jicit se usque ad abyssum Nihili; Obe-
 dientia est ad nutum, læta, prompta, ac dili-
 gens; Fortitudo, magna aggreditur pericu-
 la. Patientia exultat in laboribus; Religio
 pia offert sacrificia laudis, & gratitudinis; &
 in oratione colligit omnes animæ facultates,
 vestitum diem suo agant Domino. Quare
 concludit sanctus Basilius, maximam no-
 stram curam esse debere, ut cor nostram di-
 ligenter custodiamus; quo memoria conti-
 nuata Dei, cum perpetua meditatione re-
 rum mirabilium, quas fecit, sculpta sit in a-
 nimis nostris, tanquam signum, quod deleri
 non possit, illudque nobiscum portemus,
 quocumque tandem nos conferamus. Hinc
 enim ait, orietur perfecta charitas, puraque
 intentio soli Deo placendi, nulla ratione ha-
 bita inanis opinionis & iudicij hominum.
 Nam si quis (ait idem sanctus Doctor) con-
 cionatur, aut grande aliquod opus, in præ-
 sentia magnæ multitudinis præstat: totam
 suam curam ponit in eo, ut præcipue Regi, si
 præsens est, placeat, non habita ratione
 multitudinis popularis. Quod si defectum a-
 liquem admittat, tristatur, ob iacturam hono-
 ri; si feliciter cedat, exultat ob honorem,
 quem inde acquirit. Hac ergo ratione, vir
 spiritualis, siue loquatur, siue agat coram uni-
 verso mundo, solum coniecit oculos suos in
 æternum Regem, qui præsens est, in cuius

Reg. s. fusa

UX SPIRITUS
DE PONTE

comparatione Reges & Principes terrarum
 tanquam vulgares, & turba plebei. Ideo
 illi soli studet placere in eo, quod agit: si
 aliquam culpam labitur, tristatur propter
 quod Deo, qui illam videt, displiceat; si
 boni præstet, lætatur, quia Deus videt,
 placet; non habens maiorem rationem ho-
 minum præsentium, quam si abessent. Nam in
 præmi huius principis præsentia, ad eum
 videntur viles, ut vile sibi existimet, quod
 illis placere; aut timere, ne displiceat;
 hoc ipsum aliquid conferre possit ad ho-
 rem aliquem apud ipsum Deum obtinendū
 qui gaudet, quod studeamus hominibus
 cere, ut bene illis faciamus, & ob solam
 ditoris ipsorum gloriam. Hac ratione mag-
 nimitatem tibi comparabis ad eum Herodis
 ut sub tuis pedibus ponas res omnes huius
 di, ita viuens in ciuitate, atque si esses in de-
 to; & inter multos: atque si esses solus; non
 honores quærens aut laudes hominum; nec
 rum timens calumnias, aut opprobria; eo-
 lo contentus, quod sis apud tuum Deum
 fruaris thesauris sanctitatis, gaudij & pa-
 qui à iucunda eius præsentia procedunt.
 Rex æterne, *k deduc me*, sicut iacob, *per-*
rectas & ostende mihi regnum, quod *intra-*
est, te ipsum videlicet Regem gloria; & p-
 tectionem, quam habes eorum, qui te re-
 ciunt, aspiciam ego te semper ijs oculis,
 bus penetrem & comparem mihi Regem
 tuum, quod est in *iustitia, Pax, gaudium*

k Sap. 10. 10

1 Lucz 17. 21

m Rom. 14. 17

tu s. crescens in tua praesentia, & proficiens in virtutibus, donec earum praemium consequar. Amen.

§. 3. Dei praesentia Memoriam etiam conferre ad opera via Vnitiva.

PRAE omnibus, quae haecenus diximus est admirandum auxilium, quod ex memoria diuinæ praesentiae nobis prouenit, ad actiones & opera viae Vnitivae, quibus coniungimur Deo D. N. per actualem cognitionem, amorem, & vitae conformitatem. Quamobrem dixit Ecclesiasticus: *a Beatus vir qui in sapientia morabitur, & qui in iustitia sua meditabitur, & in sensu suo cogitabit circumspeditionem Dei.* Quod scilicet Deus ipsum per omnes partes aspiciat: in quibus verbis tria cogitationum genera exprimit; quae faciunt hominem beatum, eo modo quo beatus esse potest in hac vita, cum magna spe, quod erit plene beatus in futura.

Eccl. 14. 22

PRIMUM genus est, quod moretur cum sapientia, in quadam scilicet cognitione Dei beneuola ac iucunda; dulces cum eo sermones miscens, arctamq; familiaritatem contrahens, cum vnione perfecti amoris.

SECUNDUM est, quod meditetur in sua iustitia, frequenter cogitans de diuina lege, & virtutum pulchritudine; vt eas amet, & per

UX SPIRITUS
DE PONTE

earum conformitatem, cum suo creator
niatur.

TERTIUM genus est, quod intra seipsum
& profundo quodam sensu cogitet, Deum
esse presentem, ipsumque omni ex parte
cumspicere.

Et hic actus priores duos adiuuat ac per
cit: memoria enim presentia Dei reprimit
cordis distractiones, acuit discursus intel
ctus, inflammat affectus voluntatis, componit
totum hominem interiorem & exterior
in oratione, eleuatque Spiritum eum
desiderijs uniendo se cum Domino, quem
presentem habet; qui in premium huius dilige
ntiæ ac desiderij, rapit illum ut sibi uniat.

4. Mer. c. 11.
in Job. c. 34.
4.

Id notat sanctus Gregorius
cum declarat verba illa cuiusdam amici
*si direxerit ad Deum cor suum spiritum
& statum ad se trahet.* Quod est dicere
homo cor suum ad Deum direxerit, attendit
eum esse presentem, omnesque suas cogi
tationes & affectiones in eo collocans, in
tentione pura, desiderioque illi placendi; Deum
Spiritum eius, & respirationem siue statum
se trahet. Vi, inquam, & efficacitate sua
inspirationem ita ad se rapiet internas Spi
ritus facultates, & externas corporis, ut Spi
ritus hominis coniungatur cum ipsius Dei Spi
ritu, *h fiatque unus Spiritus* cum eo, ut con
hanc quietem & iucundam unionem non inter
diat. Et pari ratione liceret eadem verba
explicare: quod cum homo cor suum

b. 1. Cor. c. 17

modo praedicto ad Deum dirigit, trahet ad se-
ipsum Spiritum & flatum Dei, sanctam scilicet
inspirationem, donec Spiritus sancti, qui-
bus cum Deo vnitus maneat, insigni deuotio-
nis facultate & facilitate, ad ea, quae sunt obse-
quij Dei. Praesentia itaque iucunda huius Do-
mini, causa est, cur Deus sibi coniungat Spi-
ritum hominis; & homo animum recipiat, Spi-
ritum suum cum Deo coniungendi, concu-
rentibus Deo & homine ad hanc vnionem
& vtroque vi magna, ob ipsius Dei virtutem
& inspirationem.

Ex quibus intelligitur, eum, qui per
viam hanc Vnitivam ambulat, magnum stu-
dium curamque adhibere debere, in exacuen-
da hac fide, & memoria diuinæ praesentiae,
qua reprimat, auertatque quicquid potest
concupitam eam vnionem impedire. Si enim
(vt sanctus Basilius expendit) qui cum magno
aliquo Principe, de grau: aliquo negotio a-
git, magno timore ac reuerentia attendit, o-
culis corporis & animae, quid faciat; Quantò
maiori timore ac tremore decet nos esse in
praesentia Dei viui, colligentes totam no-
stram animam, vt attendamus, quid fa-
ciamus, absque digressionem vlla ad rem,
cuius praesentia indignam? praecipue cum
pareat DEO, non solum externum opus,
quod vident homines; sed interra quo-
que compositio, quam illi videre non pos-
sunt. Cum autem senseris, tuas cogita-
tiones, te inuito, distrahi & effundi;

ta confit.
monast. c. 2.

UX SPIRITUS
DE PONTE

opponas te vi magna, configendo tuum Spiritum firmiter in DEVM, clavis timoris, amoris, & confidentiæ: timens scilicet eius iram, si digrediaris; sperans eius auxilium, ut non effundaris; & amans eius bonitatem, ut de ea cogites, cum animi tui voluptate. Nam (ut ait Cassianus) non est leuis culpa, existentem in oratione cum Deo, effundere spiritum te suas cogitationes ex eius præsentia: id enim est, opere ipso protestari, quod te Deum non videat, nec audiat; & iudicium tepiditatis erga eum amoris. Nam qui multum amat, plene est cogitatione & affectu suo in re amata, quantum in seipso.

Coll. 23. c. 7.

3.

DENIQUE hac beneuola & amica Deum præsentia, remouentur cætera internæ huiusmodi quietis impedimenta, mortificatis sensuum appetitionibus, cupiditate, ac superbia, quibus mentis nostræ distractiones, cordisque ariditates proueniunt. Ac propterea amicus ille sanctus Iob, priori illi sententiæ: *c si direxeris cor tuum ad Deum, haec adiecit: deficiet omnis caro simul, & homo in cinerem reuertetur.* caro enim deficiet per mortificationem sensuum carnalium; & homo conuertetur in cinerem, cognoscendo ex vera humilitate nihilum illud, quod ex seipso habet: & his manebit Spiritus liber, ut in conditori plenè coniungatur. O beatum uerum, qui semper Deum sibi præsentem habet? o felicem animam, quæ dulcis eius præ-

c Tob. 34. 15

sentia

sentia nunquam obliuiscitur? ò anima mea,
attende, quod te Deus aspiciat, in omnibus
uijs tuis, publicis & privatis; vt ille dirigat,
& *perficiat omnes gressus tuos in sen ijs suis;* d Psal. 16. 17
vt non moueantur *vestigia tua.* Prouideas *Psal. 15. 8*
Dominum in *conspetu tuo semper;* vt cor
tuum lætetur, lingua exultet, & requiescat ca-
ro, ea spe, quod sit futura particeps huius glo-
riae, donec ea fruaris præsentia; non, vt
nunc, obscura fide, sed clara ipsius
Dei uisione; per æter-
na sæcula, A-
men.

UX SPIRITUS
DE PONTE